

Περί της Θεομήτορος

Άγιος Σιλουανός ο Αθωνίτης

Όταν η ψυχή κατέχεται εκ της αγάπης του Θεού, ώ, πώς τότε τα πάντα είναι ευχάριστα, ηγαπημένα και ευφρόσυνα! Η αγάπη όμως αυτή συνεπάγεται οδύνην, και όσον βαθύτερα είναι η αγάπη, τοσοούτον μεγαλυτέρα είναι η οδύνη.

Η Θεομήτωρ ουδέποτε ημάτησεν, ουδέ δια λογισμού, και ουδέποτε απώλεσε την χάριν, αλλά και Αυτή είχε μεγάλας θλίψεις. Ότε ίστατο παρά τον Σταυρόν, τότε ως ωκεανός απέραντος ήτο η θλίψις Αυτής, και οι πόνοι της ψυχής Αυτής ήσαν ασυγκρίτως μεγαλύτεροι του αδαμιαίου πόνου μετά την έξωσιν εκ του Παραδείσου, διότι και η αγάπη Αυτής ήτο ασυγκρίτως μεγαλυτέρα της αγάπης του Αδάμ εν τω Παραδείσω.

Και εάν επέζησεν, επέζησε μόνον θεία δυνάμει, δια της ενισχύσεως του Κυρίου, διότι η ευδοκία Αυτού ήτο όπως ίδη την Ανάστασιν, και ύστερον, μετά την Ανάληψιν Αυτού, παραμείνη ως παράκλησις και χαρά των Αποστόλων και του νέου χριστιανικού λαού.

Ημείς δεν φθάνομεν εις το πλήρωμα της αγάπης της Θεοτόκου, και δια τούτο δεν δυνάμεθα να εννοήσωμεν πλήρως το βάθος της θλίψεως Αυτής. Η Αγάπη Αυτής ήτο τελεία. Ηγάπα απείρως τον Θεόν και Υιόν Αυτής, αλλ' ηγάπα και τον λαόν αγάπη μεγάλη. Και τί ησθάνετο άρα γε, ότε εκείνοι, τους οποίους Αύτη τοσοούτον ηγάπα και των οποίων την σωτηρίαν επόθει έως τέλους, εσταύρουν τον ηγαπημένον Υιόν Αυτής;

Δεν δυνάμεθα αν συλλάβωμεν τούτο, διότι ολίγη είναι η αγάπη ημών δια τον θεόν και τους ανθρώπους.

Καθώς άπειρος και ακατάληπτος υπήρξεν η αγάπη της Παναγίας, ούτως άπειρος ήτο και ο πόνος Αυτής, και ακατάληπτος μένει δι' ημάς.

Ω Άσπιλε Παρθένε θεοτόκε, ειπέ εις ημάς, τα τέκνα Σου, πώς, ότε έζης επί της γης, ηγάπας τον Υιόν Σου και θεόν; Πώς ηγάλλετο το πνεύμα Σου επί τω θεώ τω Σωτήρι Σου; Πώς προσέβλεπες εις το κάλλος του προσώπου Αυτού; Πώς εσκέπτεσο ότι Αυτός είναι Εκείνος, τον Οποίον διακονούν μετά φόβου και αγάπης πάσαι αι δυνάμεις των ουρανών;

Ειπέ εις ημάς τί ησθάνετο η ψυχή Σου, ότε εβάσταζες εις τας χείρας Σου το θαυμαστόν Νήπιον; Πώς ανέτρεφες Αυτό; Πώς επόνει η ψυχή Σου, ότε μετά του Ιωσήφ επί τρεις ημέρας εζήτεις Αυτόν εν τη Ιερουσαλήμ; Οποίαν έζης αγωνίαν, ότε ο Κύριος παρεδόθη εις σταύρωσιν και απέθανεν επί του Σταυρού;

Ειπέ εις ημάς: Οποία χαρά εγένετο εις Σε δια την Ανάστασιν ή πώς επλήττετο η ψυχή Σου εκ του πόθου του Κυρίου μετά την Ανάληψιν;

Αι ψυχάί ημών έλκονται, ίνα γνωρίσουν περί της ζωής Σου μετά του Κυρίου επί της γης, Συ δε δεν ηυδόκησας να παραδώσης πάντα ταύτα τη Γραφή, αλλ' εκάλυψας δια της σιγής το μυστήριον Σου.

Πολλά θαύματα και ελέη είδον από του Κυρίου και της θεοτόκου, αλλά τελείως αδυνατώ να ανταποδώσω πως την αγάπην αυτήν.

Τί να ανταποδώσω εγώ εις την Υπεραγίαν Δέσποιναν, ήτις δεν απεστράφη εμέ τον πεπτωκότα εν τη αμαρτία, αλλ' εν ελέει επεσκέφθη εμέ και εσυνέτισεν; Εγώ δεν είδον Αυτήν, αλλά το Άγιον Πνεύμα έδωκεν εις εμέ να αναγνωρίσω Αυτήν εκ των πλήρους χάριτος λόγων Αυτής, και ευφραίνεται το πνεύμα μου, και η ψυχή μου ούτως έλκεται προς Αυτήν δια της αγάπης, ώστε και μόνον η επίκλησις του ονόματος Αυτής γλυκαίνει την καρδίαν μου.

Ότε ήμην νεαρός υποτακτικός, προσηυχόμενη ποτέ ενώπιον της εικόνας της Θεομήτορος, και η προσευχή του Ιησού εισήλθεν εις την καρδίαν μου και ήρχισεν αφ' εαυτής να προφέρηται εκεί. Άλλοτε εν τω ναώ ήκουον την ανάγνωσιν των προφητειών του Ησαΐου και εις τας λέξεις «Λούσασθε, και καθαροί γίνεσθε» (Ησ. α' 16), εσκέφθην: «Μήπως η Παναγία ήμαρτε ποτε, έστω και δια του λογισμού»; Και ώ του θαύματος! Εντός της καρδιάς μου φωνή τις, ηνωμένη μετά της προσευχής, προέφερε ρητώς: «Η Θεομήτωρ ουδέποτε ήμαρτεν, ουδέ δια σκέψεως». Ούτως το Άγιον Πνεύμα εμαρτύρει εν τη καρδία μου την αγνότητα Αυτής. Εν τούτοις, κατά τον επίγειον βίον Αυτής, δεν ευρίσκετο εισέτι εν τω πληρώματι της γνώσεως και υπέπεσεν εις αδιάβλητα τινά σφάλματα ατελείας. Τούτο είναι φανερόν εκ του Ευαγγελίου, ότε, επιστρέφουσα από της Ιερουσαλήμ, δεν εγνώριζε πού είναι ο Υιός Αυτής, και επί τρεις ημέρας μετά του Ιωσήφ εζήτηι Αυτόν (Λουκ. β' 44-46).

Η ψυχή μου συνέχεται υπό φόβου και τρόμου, όταν αναλογίζωμαι την δόξαν της Θεομήτορος.

Ενδεής είναι ο νους μου και πτωχή και αδύνατος η καρδία μου, αλλ' η ψυχή μου χαίρει, και έλκομαι, ίνα γράφω έστω και ολίγους λόγους δι' Αυτήν.

Η ψυχή μου φοβείται να τολμήση, αλλ' η αγάπη με πιέζει να μη αποκρύψω τας ευεργεσίας της ευσπλαγχνίας Αυτής.

Η Θεοτόκος δεν παρέδωκε τη Γραφή ούτε τας σκέψεις, ούτε την αγάπην Αυτής προς τον Θεόν και Υιόν Αυτής, ούτε τας οδύνας της ψυχής Αυτής κατά τον καιρόν της σταυρώσεως, διότι και τότε πάλιν δεν θα ηδυνάμεθα να συλλάβωμεν ταύτα. Η αγάπη Αυτής προς τον Θεόν ήτο ισχυροτέρα και φλογερωτέρα της αγάπης των Σεραφίμ και των Χερουβίμ, και πάσαι αι δυνάμεις των αγγέλων και αρχαγγέλων εκπλήττονται δι' Αυτήν.

Καίτοι η ζωή της Θεομήτορος καλύπτεται υπό αγίας σιγής, ο Κύριος έδωκεν εις την Ορθόδοξον ημών Εκκλησίαν ίνα γνωρίζη ότι δια της αγάπης Αυτής περιπτύσσεται τον κόσμον όλον και εν

Πνεύματι Αγίω βλέπει πάντας τους λαούς της γης και, ως ο Υιός Αυτής, πάντας σπλαγχνίζεται και πάντας ελεεί.

Ω, εάν εγνωρίζομεν ποτε πόσον αγαπά η Παναγία πάντας τους φυλάσσοντας τας εντολάς του Χριστού, και πόσον λυπείται και θλίβεται δια τους μη μετανοούντας! Εγνώρισα τούτο εκ πείρας. Δεν ψεύδομαι, λέγω την αλήθειαν ενώπιον του Θεού, ότι εν πνεύματι γνωρίζω την Άχραντον Παρθένον. Δεν είδον Αυτήν, αλλά το Πνεύμα το Άγιον έδωκεν εις εμέ να γνωρίσω Αυτήν και την αγάπην Αυτής δι' ημάς. Άνευ της ευσπλαγχνίας Αυτής η ψυχή μου θα απώλλυτο προ πολλού.

Εκείνη όμως ηυδόκησε να επισκεφθή και νουθετήση εμέ, όπως μη αμαρτάνω. Είπεν εις εμέ: «Δεν είναι αρεστόν εις εμέ να βλέπω τα έργα σου». Οι λόγοι Αυτής ήσαν ευχάριστοι, ήρεμοι, πράοι και συνεκίνησαν την ψυχήν. Παρήλθον υπέρ τα τεσσαράκοντα έτη, αλλ' η ψυχή μου δεν δύναται να επιλησθή εκείνης της γλυκείας φωνής, και δεν γνωρίζω πώς να ευχαριστήσω την αγαθήν ελεούσαν Μητέρα του Θεού.

Εν αληθεία, Αυτή είναι η Αντίληψις ημών ενώπιον του Θεού, και μόνον το όνομα Αυτής χαροποιεί την ψυχήν. Αλλά και ο ουρανός όλος και όλη η γη χαίρουν δια την αγάπην Αυτής.

Αξιοθαύμαστον και ακατάληπτον πράγμα! Ζη εν τοις ουρανοίς και αδιαλείπτως θεωρεί την δόξαν του Θεού, αλλά δεν επιλανθάνεται και ημών των πενήτων, και δια της ευσπλαγχνίας Αυτής περιβάλλει όλην την γην και πάντας τους λαούς.

Και αυτήν την Άχραντον Μητέρα Αυτού ο Κύριος έδωκεν εις ημάς. Αύτη είναι η χαρά και η ελπίς ημών. Αύτη είναι η κατά πνεύμα Μήτηρ ημών, και είναι πλησίον εις ημάς κατά φύσιν ως άνθρωπος, και εκάστη χριστιανική ψυχή έλκεται προς Αυτήν εν αγάπη.

πηγή: αρχιμ. Σοφρωνίου (Σαχάρωφ), Ο Άγιος Σιλουανός ο Αθωνίτης, εκδ. Ιερά Μονή Τιμίου Προδρόμου, Έσσεξ Αγγλίας, 1995.